

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
रामानुज रहस्यत्रयम्
ராமாநுஜரஹஸ்யத்ரயம்
மூலம்

1. ஓம் நமோ ராமாநுஜாய
2. ஸ்ரீமத், ராமாநுஜ சரணென ஸரணம் ப்ரபத்யே
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:॥
3. ஸர்வகர்மானி ஸந்த்யஜ்ய ராமாநுஜ இதி ஸ்மர
விபூதிம் ஸர்வபூதேப்யோ தத்வாம்யேதத் வ்ரதம் மம॥
ஸ்ரீமத், ராமாநுஜ குரவே நம:

வரதார்ய குரோ: புத்ரம் தத்பத்யாப்யஜைக தாரகம்।
ஜ்ஞாநபாக்த்யாதி ஜலதிம் வந்தே ஸுந்தரதேஸிகம்॥
பாதுகே யதிராஜஸ்ய கத்யந்தி யதாக்யயா।
தஸ்ய தாஸரதே: பாதேஸா ஸிரஸா தாரயாம்யஹம்॥

**ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி அழகப்பங்கர் அருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநம்**

அநாத்யவித்த்யாஸஞ்சிதபுண்யபாபரூபகர்மபரவஸானாய், தேவதிர்யக்மநுஷ்ய
ஸ்தாவரரூப-சதுர்வித ஸரீரங்களைப் பரிக்குஹித்து பத்தூஸம்ஸாரியாய், துக்ஞஸாகுர
மக்ஞனாய், தந்நிஸ்தரணோபாயமறியாத சேதநனுக்கு, நிர்ஹேதுக புகுவத்கடாஷைத்
தாலே அத்வேஷாபிமுக்ய ஸத்ஸங்கதி களுண்டாய் ஸதாசார்ய ஸமாப்ரயணம்
பண்ணின சரமாதிகாரிக்கு மோகைகஹேதுவாய், பரமரஹஸ்யமான ராமாநுஜ
ரஹஸ்யத்ரயம் அறியவேணும்.

அதில் மந்த்ரமிருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்;—எட்டுத்திருவக்ஷரமாய், ஓம்
என்றும், நம: என்றும், ராமாநுஜாய என்றும் மூன்று பதூமாய் இருக்கும். இதில் முதல்
பதூமாய் ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவம் அகாரம் என்றும், உகாரம் என்றும், மகாரம் என்றும்
மூன்று திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதூமாய் இருக்கும். இரண்டாம் பதூமான நமஸ்ஸு
'ந' என்றும், 'ம:' என்றும் இரண்டு திருவக்ஷரமாய், இரண்டு பதூமாய் இருக்கும்.
மூன்றாம் பதூமான ராமாநுஜ பதும் அஞ்சு திருவக்ஷரமாய் 'ராம' என்றும், 'அநுஜ'
என்றும் இரண்டு பதூமாய், மேல் 'ஆய' என்று சதுர்த்தியாயிருக்கும்.

இதுக்கு அர்த்தம் - இதில் முதல் பதமான அகாரத்தாலே எம்பெருமானாரைச் சொல்லுகிறது. “அகாரோ விஷ்ணு வாசக:” (?) என்றும், “அக்ஷரானாம் அகாரோ஽ஸ்மி” (புக்.வத் கீதை 10-33) என்றும், “அகாரார்த்தேந விஷ்ணு:” (அஷ்டப்ஸலோகீ-1) என்றும் நாராயண வாசகமான அகாரம் எம்பெருமானாரைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனையென்னில்; “ஸாஷாந்நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாச்ச்சாஸ்த்ர பாணிநா” (ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை) என்றும், “ஆசார்யஸ் ஸ ஹரி: ஸாஷாந் சரஸூபி ந ஸம்ஸய:” (?) என்றும், “பீதவாடைப்பிரானுர் பிரமகுருவாகி வந்து” (பெரியாழ் திரு 5-2-8) என்றும் இப்படி ஸகல ப்ரமானங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆசார்யனாகையாலே “தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பூதி” (பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய ஸ்லோகம்) என்றும்; “ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:” என்றும், “ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாம் உத்த்ரந்தா நாத்ர ஸம்ஸய:” என்றும் “ஆசார்யபத்யமென்று தனியே ஒரு பதம்; அதுள்ளது எம்பெருமானார்க்கே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆசார்யத்வபூர்த்தி எம்பெருமானார்க்கே உண்டாகையாலே அகாரவாச்ச்யெம்பெருமானாராகை ஸித்தமும்.

ஆனால் ஸகலஜகத்காரணத்வமும், ஸர்வரக்ஷகத்வமும், ஸர்வஸோஷித்வமும், ஸாரிய:பதித்வ மும் அகாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே எம்பெருமானாரிடத்தில் இவையுண்டாக வேண்டாவோயென்னில் உண்டு. எங்ஙனையென்னில்; ஈஸ்வரனே யில்லையென்றும், உண்டானாலும் நிமித்தமாத்ரம் என்றும், கர்மம் காரணமென்றும், சேதநன் காரணமென்றும், ப்ரத்யாகநம் காரணமென்றும் சொல்லுகிறவர்களுடைய மதங்களை ஸ்ருதி-ஸம்ஸுதி-இதிஹாஸ-புராணங்களாலே நிரஸித்து, ஈஸ்வர ஸத்யபூவத்தை அங்கீகரிப்பித்து, ஸகலஜகத்காரணபூதான ஈஸ்வரனை உண்டாக்கினபடியாலும், ‘ஜ்ஞானீ து ஆத்மாவ மே மதம்’ (கீதை 7-18) என்கிற ஈஸ்வரவாக்யத்தாலே ஈஸ்வரன் ஸாரீரமும், எம்பெருமானார் ஸாரீரியமாகையாலே, ஸாரீரத்துக்குண்டான காரணத்வம் ஸாரீரிக்வேயாகையாலும், ஆதிக்காரணத்வம் எம்பெருமானார்க்கே என்று சொல்லலாம். காரணமாகிறது உண்டாகப் பண்ணின வஸ்துவிறே.

கபர்த்தி மதகர்த்தம் கபிலகல்பநாவாக்ரூரம்
துரத்யயமதீத்ய தத் த்ருவரினதந்த்ரயந்த்ரோத்யம் ।
குத்ருஷ்டிகுஹநாமுகே நிபதத: பரப்ரஹ்மண:
கரக்ரஹவிசக்ஷணே ஜயதி லக்ஷ்மணோதயம் முநி: ॥

(யதிராஜஸப்ததி-38) என்றும் ப்ரமானம் உண்டாகையாலே ஸகலஜகத்காரணத்வம் எம்பெருமானார்க்கேயுள்ளது.

ஸர்வரக்ஷகத்வம் எங்ஙனையென்னில்; அதிகாரி நியமமின்றிக்கே ப்ரஹ்ம-க்ஷத்ரிய-வைஸ்ய-ஸூத்ராதிகளையும், ஸ்த்ரீ-பூல-வ்ருத்த-முக-ஜட-அந்த-பூதி-ர-பங்கு-பஸு-பக்ஷி-ம்ருகாதி களையும் ரக்ஷிக்கையாலே ஈஸ்வரரக்ஷகத்வமும்

உண்டென்கை.

ஸர்வஸேஷித்வம் எங்ஙனேயென்னில்:— நம்பெருமாள், திருவேங்கடமுடையான், தேவப்பெருமாள், அழகர், திருக்குறுங்குடிநம்பி, திருநாராயணரான யாதவாத்திரிநாதன் முதலானவர்கள் உபயனிப்புதியையும் கொடுத்தும், ஜாமாதாவாயும், ஸிஷ்யனாயும், குமாரனாயும் சேஷப்படுகையாலும்; நம்மாழ்வார் இவருடைய புவியியத்துவதாரத்தை கடைசித்து திருவாய்மொழியிலே 'சுவியும் கெடும் கண்டுகொண்மின்' (திருவாய் 5-2-1) என்றும், 'கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்' (திருவாய் 5-2-2) என்றும் இத்யாதிகளால் இவருடைய ஸம்பந்தத்தால் எல்லாரும் வீடு பெறுவர்கள் என்றும் 'நமக்குமிவர் ஸம்பந்தத்தாலே உஜ்ஜீவநமென்றும் 'பொலிக பொலிக பொலிக' (திருவாய் 5-2-1) என்றும் மங்குளாஸாஸநம் பண்ணி ஸ்ரீமந்நாத முநிகளுக்கு மேலுள்ள அவதார ரஹஸ்யத்தையும் அறிவித்து புவியியதுசார்ய விக்ரஹத்தையும் ப்ரஸாதித்தருள, அவர் உய்யக்கொண்டார்க்கும், அவர் மணக்கால்நம்பிக்கும், அவர் ஸ்ரீஆளவந்தார்க்கும், அவர் திருக்கோட்டியூர்நம்பிக்கும் ப்ரஸாதிக்கையாலே முன்புள்ள முதலிகளும்; ஸமகாலத்தில் கூரோச-குருகேச-கோவிந்த-துாஸரதிகள் முதலான எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநத்தரும், எழுநூறு த்ரிதண்ட ஸந்யாஸிகளும், பன்னிராயிரம் ஏகாங்கிகளும், எண்ணிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், ராஜாக்களும், திருநாமதாரிகளும், பட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருனிதிப்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசார்யர் முதலான பின்புள்ள முதலிகளும் அவர்க்கே சேஷப்படுகையாலே ஸர்வஸேஷித்வ மும் உண்டென்கை.

இவை இத்தனையுமுண்டானாலும் ஸ்ரியபதித்வம் சொல்லலாமோ யென்னில்; சொல்லலாம். ஸ்ரீ ஸப்்தத்தாலே கூரத்தாழ்வானைச் சொல்லி அவருக்குப் பதி யென்று எம்பெருமானாரைச் சொல்லலாம். ஆனால் ஸ்ரீஸப்்தத்தாலே கூரத்தாழ்வானைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்:— 'கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாமிருக்கும். ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, பரிஸுத்தாதம் ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யமுண்டாமிருக்கும்' என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே (239, 240) அருளிச்செய்தபடியே பிராட்டிக்கு உண்டான குணங்கள் ஆழ்வானுக்கும் உண்டாகையாலும், ஈஸ்வரனுக்கு அநேக நாய்ச்சிமார் உண்டானாலும், அக்ரமஹிஷி பெரியபிராட்டியாரானுப்போலே 'அக்ரயம் யதீந்த்ரஸிஷ்யாநாம் ஆக்ரயம் வேதாந்தவேதிநாம்' (?) என்கிறபடியே எம்பெருமானார்க்கு ப்ரதாந ஸிஷ்யராகையாலும், ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களுக்கு பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமானால்லது ஈஸ்வரன் கார்யம்செய்யான் என்கிறபடியே, எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களுக்கு ஆழ்வான் உபகாரம் வேண்டும்; 'ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ஸரணம் யதிராஜமீடே' (யதிராஜ விம்ஸதி 2) என்றும், 'கூராதிநாத குருகேச

முகாத்ய பும்ஸாம் பாத்நாநுசிந்தநபர: ஸததம் புவேயம்' (யதிராஜ விம்ஸாதி 3) என்றும் யதிராஜவிம்ஸாதியிலே அருளிச்செய்கையாலும், 'மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாம் குழியைக்கடக்கும் நம்சுரத்தாழ்வான் சரண்கடியபின் பழியைக்கடத்தும் இராமாநுசன் புகழ்பாடியல்லா வழியைக்கடத்தல் எனக்கினி யாதும் வருத்தமன்றே' என்று நூற்றந்தாதி(7)யிலே அருளிச்செய்கையாலும், இப்படி மனவாளமானி, திருவரங்கத்தமுதனார் முதலானவர்கள் ஆழ்வான் புருஷகாரமாகவே ஆஸ்ரயிக்கையாலும், எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்ததினாலே தமக்கு ஸ்வரூபலாபமும், மற்றையவர்களுக்கெல்லாம் தம்மை ஆஸ்ரயித்தே ஸ்வரூபலாபமும் பெறவேண்டுகையாலே; ஸ்ரீஸப்தத்தால் ஸ்ரீயதே, ஸ்ரீயதே என்கிற வ்யுத்தபத்தி த்வயார்த்தமும் இவரிடத்திலே உண்டாகையாலே ஸ்ரீஸப்தத்தாலே ஆழ்வானைச் சொல்லலாம். ஆனால் 'புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும், பாரதந்தர்யமும், அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்' என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (7)அருளிச்செய்தபடியே பிராட்டிக்கு இந்த மூன்று குணங்கள் உண்டானாப் போலே ஆழ்வானுக்கும் இம்மூன்று குணங்களும் உண்டாகவேண்டாவோ என்னில், உண்டு. எங்ஙனெயென்னில்; க்ருபையாவது-பரது:க்கது:க்கித்வமும், பரது:க்க-அஸஹிஷ்ணுத்வமும் ஆகையாலே,வாழையிலே அறுத்துமூர்ச்சையாய் விழுந்ததினாலும், ஸர்ப்பாஸ்குதமான மண்டூகத்தினுடைய அர்த்தநாதத்தைக் கேட்டு ஆழ்வான் மோஹித்து விழுந்தார் என்று வார்த்தாமாலையிலே அருளிச்செய்கையாலும் பரது:க்கத்து:க்கித்வமும்; நான் பெறுகிற லோகம் நாலாரான் பெறவேணுமென்று சொல்லுகையாலே பரது:க்க-அஸஹிஷ்ணுத்வமும் ப்ரகாஸித்தது. ஆகையால் இவ்விரண்டு வ்ருத்தாந்தத்தாலும் க்ருபை வெளிப்பட்டது.

மாஸோபவாஸம் இருக்கச்சொல்லி நியமித்தபடியே செய்திருக்கையாலே பாரதந்தர்யமும் வெளியிடப்பட்டது. பாரதந்தர்யமாவது:- ஆசார்யன் நியமித்தபடியே செய்கை. எங்ஙனெயென்னில்:- எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸந்நிதிக்கு பதினெட்டுதரம் எழுந்தருளி, அவர்பக்கலிலே லபித்த சரமார்த்தத்தை ஆழ்வான் 'அடியேனுக்கு ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம்செய்ய அப்படியே "ஸம்வத்ஸரம் ததூர்த்தம் வா மாஸத்ரயமதூபி வா பரீக்ஷய விவிதோபாயை: க்ருபயா நிஸ்ப்ருஹோ வதேதா" என்கிறபடியே ஒரு ஸம்வத்ஸரமாவது, ஆறுமாஸமாவது, மூன்றுமாஸமாவது விவிதோபாயங்களினாலே பரீக்ஷித்து நிஷ்காமனாய், அர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருள வேணுமென்று மாஸத்ரப்ரதிபாதநங்கள் உண்டாகையாலே, அப்படியே பரீக்ஷித்து ஸ்ருதமான அர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளத் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வானுக்கு மாஸோபவாஸம் நியமிக்க, நியமித்தபடியே இருந்தாராகையாலே பாரதந்தர்யம் ப்ரகாஸித்தது.

அநந்யார்ஹத்வமாவது:- க்ருமிகண்ட₂ வ்யாஜத்தாலே உடையவர் வெள்ளைசாற்றி மேல்நாட்டுக்கு எழுந்தருளினபோது, க்ருமிகண்ட₂ன் பெருமாள்

பரிகரத்தை நெருக்கிக் கொண்டு போருகையாலே, இந்தக் கலகம் விளைகிறது உடையவராலேயன்றே என்று அவர் திருவடி ஸம்பந்தம் உள்ளவர்கள் ஒருவரும் கோயிலுக்குள் புகுந்து பெருமானே ஸேவிக்கவிடவேண்டா என்று துவ்யாஜ்ஞை யிட்டுவைத்தார்கள்; சுவரத்தாழ்வான் துர்ப்பாநத்தை நிர்வஹிக்கைக்காக க்ருமிகண்டனி டத்திலே புக்கு அவனாலே திருநயனங்களுக்கு உபத்ரவம் வந்து, மீண்டு கோயிலுக்கு எழுந்தருளி அங்குற்றைச் செய்தியறியாமல் பெருமானே ஸேவிக்க எழுந்தளினவள விலே, ஒருவன் ஆழ்வானையுள்ளே புகுராதேயென்று தகைய, ஒருவன் தகையாதே கோயிலுக்குள் புகுருமென்ன, அவ்வளவில் ஆழ்வான் திகைத்துநின்று இங்குற்றை விடவேண்டி ஏதென்று திருவாசல்காக்குமவர்களைக் கேட்க, அவர்களும் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தம் உள்ளவர்கள் ஒருவரையும் பெருமானே ஸேவிக்க விடவேண்டாவென்று துவ்யாஜ்ஞையிட்டு தகைந்து கிடக்கிறது என்ன, ஆனால் நீங்கள் என்னைப் புகுரச் சொல்லுவானென்னென்ன, ஆனாலும் நீர் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே நல்லகுணங்கள் உடையராகையாலே புகுரச்சொன்னோமென்ன, ஆழ்வான் அதைக் கேட்டு ஜலசந்த்ரணைப்போலே நடுங்கி சினிடுகென்று நாலடி மீண்டு, ஐயோ ஆத்மகுணங்களுண்டானால் எல்லார்க்கும் ஆசார்யஸம்பந்தத்துக்கு ஹேதுவாம் என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லிற்று, எனக்குண்டான ஆத்மகுணங்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாய்விட்டதோ என்று வ்யாகுலப்பட்டு, தம்மை மிகவும் நொந்து கொண்டு எனக்கு, பேற்றுக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமேயமையும்; இந்த ஸம்பந்தம் ஒழிந்த புகுவத்ஸேவையும் வேண்டாவென்று திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார் என்று நம்முடைய ஜீயர் அருளிச்செய்தார் என்று அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அருளிச்செய்கையாலும்; ஒருகாலத்திலே எம்பெருமானார் திருவுள்ளத் திலே தம்மைச் சீறியருளினாரென்று ஆழ்வான்கேட்டு, இவ்வாத்மா, அவர்க்கே ஸேஷமாயிருந்ததாகில், அவருடைய விநியோகப்ரகாரம் கொண்டு கார்யமென் னென்று அருளிச்செய்தார் என்று மாணிக்கமாலே, வார்த்தாமாலே, அந்திமோபாய நிஷ்டை முதலான ரஹஸ்யங்களிலே அருளிச்செய்கையாலே இவ்விரண்டு வ்ருத்தாந்தத்தாலும் அநந்யார்ஹத்வம் வெளிப்படுகிறது. ஆகையால் ஸ்ரீஸப்தத்தாலே சுவரத்தாழ்வானைச் சொல்லி, அவர்க்குப் பதி என்கையாலே ஸ்ரீய:பதித்வம் சொல்லிற்று.

உகாரத்துக்கு அர்த்தம்:— அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியும், அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வமும். இவ்விடத்தில் அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியாவது — ஈஸ்வரஸேஷ நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. அநந்யார்ஹஸேஷத்வமாவது:— எம்பெருமானார்க்கே ஸேஷமென்று சொல்லுகிறது. ஈஸ்வரஸேஷத்வத்தை அந்யஸேஷம் என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனையென்னில்:— எம்பெருமானார் வடுகநம்பியை அழைத்தருளி 'வடுகா! அழகியமனவானப் பெருமாள் உபயநாய்ச்சிமாருடனே கூடச்சேர்த்தியிலே

ஸர்வாபுரணபூஷிதராய் நம் மடத்துவாசலிலே எழுந்தருளுகிறார், வந்து ஸேனிக்க வொண்ணாதோ' என்று அருளிச்செய்ய, 'அடியேன் உங்கள் பெருமானே ஸேனிக்க வந்தால் எங்கள் பெருமாள் பால் பொங்கிப்போகாதோ' என்று விண்ணப்பம் செய்கையாலும்; 'நித்ய ஸத்ருவாமிதேயிருப்பது' என்று ஆசார்யஸேவைக்கு புகுவத்ஸேவை விரோதிக்குமென்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே (424) அருளிச்செய்கையாலே ஆசார்யஸேவைக்கு புகுவத்ஸேவை விரோதியாகை ஸித்தம்.

இனி மகாரத்துக்கு அர்த்தம்:— 'மந ஜ்ஞானே' என்கிற தூதுவினாலே 'மகாரோ ஜீவ வாசக:' (?) என்று ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ஜாத்யேகவசநமாகையாலே ஸகலாத்மாக்களையும் சொல்லுகிறது. மகாரம் ஸகலாத்ம வாசகமானாலும் 'மகாரஸ்து தயோர் தூஸ:' (பாஞ்சராத்திரம்) என்று எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே உண்டான ப்ராவண்யம்தானே நிரூபகமாக யதீந்த்ரப்ரவணரென்று திருநாமத்தை உடையவரான மணவாள மாமுனியைச் சொல்லுகையே முக்யார்த்தமென்று ஸம்பந்த்யஜ்ஞான நம்மாசார்யர் கள் அருளிச்செய்வார்கள். ஆக, ப்ரணவத்தால், ஸகலாத்மாக்களும் எம்பெருமானார்க்கே பேஷமென்று சொல்லிற்றாயிற்று.

நமஸ்ஸுக்கு அர்த்தம்:— 'ம:' என்கையாலே தான் ஸ்வதந்த்ரன் என்கிறது. 'ந' — 'அன்று' என்கையாலே ஸ்வதந்த்ரனன்று என்கிறது. ஸ்வாதந்த்ரய நிவ்ருத்தியான போதே பாரதந்த்ரயம் ப்ரகாஸமாகையாலே இங்கு பாரதந்த்ரய பராகாஷ்டையான ததீயபாரதந்த்ரயமே சொல்லுகிறது. இங்கு ததீயராவது 'த்வத்தூஸதூஸ க்ஷணநா சரமாவதௌ யஸ்தத்தூஸதைகரஸதானிரதா மமாஸ்து' (யதிராஜ விம்ஸதி 16) என்கிறபடியே எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்த்ய ஸம்பந்திகள் எவர்களோ அவர்களுக்கே பரதந்த்ரன் என்கை. ஈஸ்வரபாரதந்த்ரயம் ஸர்வாத்மஸாதாரணம். ராமாநுஜபாரதந்த்ரயம் கதிபயஸாதாரணம். ததீயபாரதந்த்ரயம் அஸாதாரணம். இவ்வர்த்தம் 'இடங்கொண்ட கீர்த்திமழிசைக்கிறைவன் இணையடிப்போது' (12), 'திக்குற்றகீர்த்தி இராமானுசனை என் செய்வினையாம்' (26), 'நல்லார் பரவுமிராமானுசன்' (80) இத்யாதிகளில் எம்பெருமானார் திருவடிகளுக்கே பேஷபூதரானார்க்கொழிய மற்றொருவர்க்கு அடிமை செய்யாத்திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே அடியேன் அன்பு செய்வதுவே என்று எம்பெருமானார் தூஸர்கள் எந்தக்குற்றம், எந்த ஜந்மம், எந்த ஆசாரமுண்டானவர்களானாலும் அந்தக் குற்றம், அந்த ஜந்மம், அந்தவாசாரம் தானே நம்மை ஆட்கொள்ளுமென்றும், எம்பெருமானார் திருநாமம் நம்பினவர்களை மறவாதவர்கள் எவர்களோ அவர்களுக்கே ஸர்வதேஹ, ஸர்வகால, ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், ஸகலவித கைங்கர்யங்களும் த்ரிவித கரணங்களாலும் செய்கிறேன் என்றும் அமுதனார் அருளிச்செய்கையாலும், 'வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதுரவிந்த்யுக்யஸம் பூஜதாம் குருணம்! சூராத்ரிநாதகுருகேஸமுகாத்யபும்ஸாம் பாதுரவிந்தநபரஸ் ஸததம் புவேயம்'

(யதிராஜ விம்பதி 3) என்றும், 'த்வத்தூஸதூஸ கணநா சரமாவதௌ ய: தத்தூஸதைகரஸதாஃவிரதா மமாஸ்து' (யதிராஜ விம்பதி 16) என்றும் சொல்லுகிற படியே மனோவாக்காயங்களாலே உம்முடைய திருவடியே பஜித்துக் கொண்டிருக்கிற சுவரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலானவர்களுடைய திருவடிகளே எப்போதும் தூயானம் பண்ணுகிறேன் என்றும், உம்முடைய தூஸாநுதூஸ கண்ணையிலே சரமாவதி தூஸர்கள் எவரோ, அவருடைய தூஸ்யநிஷ்டையே எனக்கு வேணுமென்றும் மணவாளமாமுனிகளும் எம்பெருமானாரையே நோக்கி இப்படி விண்ணப்பம் செய்கையாலும், இந்த உபயரிடத்திலும் ததீயபாரதந்தர்யம் காணப்பட்டது.

இந்நமஸ்ஸிலே அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தியும், நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்தபாரதந்தர்யமும், பாரதந்தர்ய பராகாஷ்டையான ததீயஸேஷத்வமும் ப்ரதிபாதித்தாலும் கீழ் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், மேல் புருஷார்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலும், ப்ரதானப்ரதிபாத்தியம் உபாயமாகையாலும், ஸ்வரூபப்ராப்யாநுரூபமான உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஸ்வரூபத்துக் கும், ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்' (ஸ்ரீவ.பூ. 410) என்கிறபடியே எம்பெருமானார்க்கு ஸேஷமாகையே ஸ்வரூபமும், அவர் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமுமாகையாலே இவை இரண்டுக்கும் சேர்ந்த உபாயம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே என்கை. எங்ஙனெயென்னில்; "பேருென்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி அப்பேறளித்தர்க்கு ஆருென்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி" (இரா.நா 45) என்று உபாயோபேயங்கள் இரண்டும் தேவரீர் திருவடிகளே என்று அமுதனார் அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே என்றும் சொல்லுகிறது.

இதுவுமன்றிக்கே "ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈஸ்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக் கொண்டவிவனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழியக் கூதியில்லை என்று பிள்ளை பலகாலும் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்" (ஸ்ரீவ.பூ. 237) என்று அருளிச் செய்த படியே அநாதிகாலத்தில் நின்றும், 'எனக்கு' 'நான்' என்கிற ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈஸ்வராபிமாநத்தை அறுத்துக் கொண்ட இவனுக்கு எம்பெருமானார் அபிமாந மொழிய வேறு கூதியில்லையென்று நம: பதூர்த்தம்.

ராமாநுஜபத்துக்கு அர்த்தம்—

ராமாநுஜபதும் அகாரவிவரணமாகையாலே பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. ராமாநுஜபத்துக்கு பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லுகிறது எங்ஙனெயென்னில்; 'ராமஸ்ய அநுஜ: ராமாநுஜ:' என்று நம்பிமூத்தபிரானுக்குத் திருத்தம்பியான க்ருஷ்ணனுக்கு வாசகம்; 'வாஸுதேவாய தீமஹி' (தை.உப 2-26) என்றும் 'ப்ரஹ்மண்யோ தேவகீ புத்ரோ ப்ரஹ்மண்யோ மதுஸூதந:' (அதர்வ) என்றும் 'க்ருஷ்ணம் தூம்

ஸநாதநம்' (புரா.ஆரண்ய 88-25) என்றும், 'ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீரார்ணவ நிகேதந: நாக்ஸ்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக்ஸ்தோ மதுராம்புரீம்' (ஹரிவம்சம் 113-62) என்றும், "ராமக்ருஷ்ணந்ருஸிம்ஹாஸ்து பூர்ணஷாட்குண்யமூர்த்தய:" (?) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வாஸுதேவனே பரப்ரஹ்மமென்றும், தேவகீபுத்ரனே பரப்ரஹ்மமென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே பரப்ரஹ்மமென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே ஸநாதந தர்மமென்றும், ஸ்ரீராமபூதி ஸாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனே மதுரையிலே திருவவதரித் தருளினாரென்றும், ராமக்ருஷ்ணந்ருஸிம்ஹாவதாரங்கள் பூர்ணவதாரங்கள் என்றும், இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் "பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம் தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே" (கீதை 4-8) என்றும் "யதூ யதூ ஹி தர்மஸ்ய க்ஸாநிர் புவதி பூரத அப்யுத்தாநாம் அதர்மஸ்ய ததூத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்" (கீதை 4-7) என்றும் சொல்லுகிற படியே துஷ்டநிக்ரஹ ஸிஷ்டபரிபாலனத்துக்காக யுக்யுக்யுத்துக்கும் திருவவதரித்த க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அன்று அர்ஜுநனொருத்தனையுமே ஸிஷ்யனாக்கிக் கொண்டு அவனொருத்தனுக்குமே சரமார்த்தத்தை ப்ரஸாதித்து "நாஸ்திகாய ந வக்தவ்யம் நா புக்தாய கதாசந ந சாஸுய்ஸுஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோஃப்யஸுயதே" (கீதை 18-67) என்று நாஸ்திகருக்கும், என்னிடத்தில் புக்தி பண்ணாதவர்களுக் கும், குருவான உனக்கு ஸுய்ஸுஷவே பண்ணாதவர்களுக்கும், என்னிடத்தில் அஸுலியை பண்ணாமவர்களுக்கும் சொல்லவேண்டாவென்று அருளிச்செய்த குறைகள் எல்லாம் தீர்த்துக்கொள்ளுகைக்காக அந்த ராமாநுஜன் தானே இந்த ராமாநுஜாசார்ய ராய்த் திருவவதரித்து பூஹுப்ரயாஸத்தினாலே திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கலிலே பதினெட்டு பர்யாயமெழுந்தருளி பூஹுபாயத்தாலே வபித்த சரமார்த்தத்தை பூரி தூநமாக எல்லார்க்கும் ப்ரஸாதிக்கையாலே எம்பெருமானார் தானே ஸ்ரீமந்நாராயண னாகை ஸித்தும்.

அங்ஙனன்றிக்கே ராமாநுஜ பதத்தில் 'ராமா' பதும் ஸ்த்ரீ வாசகமாகையாலே அத்தாலே குடிக்கொடுத்த நாயச்சியாரைச்சொல்லி, 'அநுஜ' பதத்தாலே அவளுக்குத் தம்பி¹ என்று சொல்லவுமாம். ஆனால் ஒரு வயிற்றில் பிறந்தவர்களையன்றோ, தம்பி தமக்கை என்று சொல்லுவது. நாயச்சியார் முன்பே பெரியாழ்வார் திருநந்தவனத்தில் திருத்துழாய் அடியிலே திருவவதரித்தருளினார். அநேக காலத்துக்குப் பின்பு ஆஸுரி கேபாவப்பெருமானாளுக்குக் குமாரராய், காந்திமதியம்மாளுடைய திருவயிற்றிலே திருவவதரித்த எம்பெருமானாரைத் தம்பி என்று சொல்லுகிறது எங்ஙனென்னில்:— தம்பி என்கிறது சூந்தாநுவர்த்தித்வம் சொல்லுகிறது. சூந்தாநுவர்த்தித்வமாவது — நினைவறிந்து நடக்கை. ஆனால் நாயச்சியார் நினைவை எம்பெருமானார் அறிந்தது எங்ஙனென்னில்:— "நாநுநநும்பொழில் மாலிருஞ்சோலைநம்பிக்கு நான் நாநு தடானில்வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பரானிவைத்தேன் நாநுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசில் சொன்னேன் ஏறுதிருவுடையான் இன்றுவந்து இவைகொள்ளும் கொலோ" என்றும்,

“இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில் நான் ஒன்றுநூறுமிரமாகக்கொடுத்து பின்னுமாளும்தெய்வன் தென்றல்மனம்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள் நின்றபிரான், அடியேன் மனத்தேவந்து நேர்படியே” என்றும் நாயச்சியார் அழகருக்கு நூறுதடாவெண்ணெயும், நூறுதடா அக்காரவடிசிலும் அமுதுசெய்யப் பண்ணவேண்டுமென்று நினைவுபண்ணி, தாம் அங்கு போகவேண்டுமென்றால் ப்ரேமபாரவாய்த்தாலே கால்நடை தந்து போகக்கூடாமல், நீர் இங்கு வந்து அமுது செய்தால் இங்கு வந்ததுக்கு கைக்கலியாக ஒன்றுநூறுமிரமாகக் கண்டருளப்பண்ணி பின்னையும் அடிமைசெய்கிறேன்’ என்று அழகரை நோக்கி விண்ணப்பம் செய்தமாத்ரமொழிய, அவர் வந்ததும் இல்லை, தாம் அமுது செய்யப்பண்ணவும் இல்லை. ஆகையால் அவர் திருவுள்ளம் அறிந்து எம்பெருமானார் தாமே அழகர் திருமலைக்கு எழுந்தருளி, நூறுதடாவெண்ணெயும், நூறுதடாஅக்காரவடிசிலும் அமுதுசெய்யப் பண்ணுவித்து, பின்னையும் திருப்பணி, திருவாராத நம் நடக்கக்கட்டளையிட்டுத் தாமும் மங்குளாபாஸநம் பண்ணி, பின்னையும் சில மங்குளாபாஸநபரரை அங்கு மங்குளாபாஸநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க அருளிச்செய்து எழுந்தருளுகையாலே நாயச்சியார் நினைவை எம்பெருமானார் அறிந்தது ஸித்தம். ஆகையாலன்றே எம்பெருமானாரை நாயச்சியார் “வந்தாரோ நம் கோயில் அண்ணர்” என்றருளிச் செய்தது.

அங்ஙனன்றிக்கே இளையபெருமாள் தானே இளையாழ்வார் என்னவுமாம். அது எங்ஙனெயென்னில்; அன்று இளையபெருமாள் சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு கைங்கர்யம் பண்ணினதொழிய, அவர்க்கு திருவாராத நமான நம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ததில்லை. ஆகையாலே, நம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்கிறது சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு மிகவும் திருவுள்ளமாகையாலே, இளையாழ்வாராய்த் திருவவதரித்து, நம்பெருமானுக்கு நித்யோத்ஸவ, பசேஷாத்ஸவ, மாஸோத்ஸவ, ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்கள், திருப்பணி, திருவாராத நங்கள், அமுதுபடி, சாத்துபடி முதலான ஸகலவித கைங்கர்யங்களும் பண்ணுவித்து மங்குளாபாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு “அத்ரைவ பூரங்கே ஸுகு மாஸ்ஸவ” என்று ஸ்வாமி நியமிக்க அப்படியே கோயிலைப் பிரியாமல் எழுந்தருளியிருக்கையாலே இளையபெருமாள் தாமே இளையாழ்வார் என்னலாம்.

குறிப்பு: இங்கு ராமாநுஜ பதத்தை வேற்றுமைத்தொகை (தத்புருஷஸமாஸம்) ஆகக் கொண்டு “ராமாயா: அநுஜ:” என்ற வ்யுத்பத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றியுள்ளார் க்ரந்தகாரர். அதற்கு சந்தாநுவர்த்தித்வம் என்ற உபபத்தியையும் கூறியுள்ளார். ஆனால் ‘பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானை வாழியே’ என்று ஆண்டாளின் வாழித்திருநாமத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதால் இப்பதத்தை அன்மொழித்தொகை (பஹுவீ ஹிஸமாஸம்) ஆகக் கொண்டு “ராமா அநுஜா யஸ்ய ஸ:” (கோதை தங்கை எவருக்கோ, அவர்) என்று வ்யுத்பத்தி கூறுவர் பெரியோர்.

இதுவுமன்றிக்கே, 'அநுஜ' பதத்தாலே சந்தாநுவந்தத்திலும் சொல்லுகையாலே "போஷோ வா ஸைந்யநாதே₂ வா ஸ்ரீபதிர் வேதி ஸாத்த்விகை: விதர்க்காய மஹாப்ராஜ்ஞை: யதிராஜாய மங்க்யஸம் (பாஷ்யகார மங்கஸம் 20) என்று பெரியோர் மங்க்யஸாஸநம் பண்ணுகிறவிடத்திலே இப்படி அருளிச்செய்கையாலே, நித்யகைங்கர்யபரராஜ நித்யஸூரிகளே உடையவர் என்று சொல்லவுமாம்.

"அடையார்கமலத்து அவர்மகள்கேள்வன், கையாழியென்னும் படையோடு நாந்தகமும், படர்தண்டும் ஒண்ணாங்கனிலிலும் புடையார்புரிசங்கமும் இந்தப்பூதலம் காப்பதற்கென்று இடையே இராமனுசமுனியாயின இந்நிலத்தே" (இரா.நா.33) என்று தொடங்கி அமுதனார் அருளிச்செய்தபடியே பஞ்சாயதங்களும் இவரே என்னவுமாம்.

"காவேரீ விரஜா ஸேயம் வைகுண்டம் ரங்கமுந்திரம் ஸ வாஸுதே₂வோ ரங்கே₂ஸ: ப்ரத்யக்ஷம் பரமம்பதம் (ப்ரஹ்மாண்ட புராணம்) என்கிறபடியே பரமபதநாதனுன ஸர்வேஸ்வரனே நம்பெருமானாகையாலே திருவநந்தாழ்வானே எம்பெருமானாராகை ஸித்தம். "அநந்த: ப்ரத்யம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்ச தத:பரம் பூலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ கர்ச்சித் பூ₂விஷயதி||" (ப்ரஹ்மாண்ட புராணம்) என்கிற ஸ்லோகத்தில் "சதுர்த்த பாதத்திற்கு பொருள் நாமே" என்று எம்பெருமானார் தாமே அருளிச்செய்கையாலும் திருவநந்தாழ்வான் எம்பெருமானாராகை ஸித்தம். இவ்வர்த்த விஷயமாக மற்றும் வேண்டிய ப்ரமாணங்கள் அநேகங்கள் உண்டு. அவையெல்லாம் விஸ்தர பூயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

"நசேத் ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரக்ஷீ | காமவஸ்தூம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருஸா:||" (?) என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்தபடியே ராமாநுஜ திருமந்திரத்துக்கு உண்டான பூர்த்தி பூ₂வந்-மந்த்ரங்களுக்கு இல்லை. ஆனால் "இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரியதிருமந்த்ரம் ப்ரத்யாநம்" (முமுகுஷுப்படி 1-11) என்று ரஹஸ்யத்ரய விஷயமான முமுகுஷுப்படியிலே பிள்ளைலோகாசார்யரும், "நமந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்பர:" "பூத்வோர்த்துவ பூ₂ஹுரத்யாத்ய ஸத்ய பூர்வம் ப்ரஸீமி வ: ஹே புத்ர ஸிஷ்யா: ஸ்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்பர:||" என்னுமித்யாதிகளாலே ஏக கண்டமாக வ்யாஸ, பராபராதிடிகளான ரிஷிகளும் நாராயண அஷ்டாக்ஷரீ தன்னையே ஸர்வமந்த்ரோத்க்ருஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்க, ராமாநுஜ மந்த்ரத்துக்கு உள்ள பூர்த்தி இல்லை என்று சொல்லுகிறதுக்கு பொருள் எங்ஙனையென்னில், "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" (கீதை 7-18) என்று எம்பெருமானாரை ஈஸ்வரன் தன் ஹ்ருத்யத்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்தாப்போலே நாராயண மந்த்ரமும் இந்த ராமாநுஜமந்த்ரத்தை தன் கர்ப்பத்துக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டிருந்த வதிஸயத்தாலே நாராயணமந்த்ரமே ஸர்வோத்க்ருஷ்டமென்று சொல்லலாம். ஆனாலும், மோகக்ஷக ஹேதுவான ராமாநுஜ மந்த்ரத்துக்குள்ள பூர்த்தி பூ₂ந்தமோக்ஷங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவான

நாராயணமந்தரத்துக்கு இல்லை. எம்பெருமானாருக்கு உண்டான பூர்த்தி ஈஸ்வரனுக்கிலலை. ஆகையால் ஈஸ்வரன்பூர்த்தியும், பிராட்டிமார்பூர்த்தியும், நித்யஸூரிகள், ஆழ்வார்கள்பூர்த்தியும், ஆசார்யர்களுடைய சுகலபூர்த்திகளும் எம்பெருமானார்க்கே உண்டெனகை.

“ஆய” பத்துக்கு அர்த்தம்

அவன் திருவடிகளில் “கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்தே பெறவேண்டும்” (முமுக்ஷு. 2-63) என்கிறபடியே இப்படி கைங்கர்யத்தை யாசித்தே பெறவேண்டும். “பரவாநஸ்மி காகுத்ஸத்த, த்வமி வர்ஷஸதம் ஸ்தி, தே ஸ்வயம் து ருசிரே தே, பே க்ரியதாமிதி மாம் வத.” (ரா.ஆ. 15-7) என்கிறபடியே நியமித்தபடியே செயல்வேணுமெனகை. “மந்தரத்திலும், மந்தரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்தர்ப்ரத, னான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் கார்யகரமாவது” (முமுக்ஷு. 1-4) என்றும் “மந்த்ரே தத், தே, வதாயாம் ச தத், ர மந்த்ரப்ரதே, கு, ரெள த்ரிஷு ப, க்திஸ் ஸத, ர கார்யா ஸா ஹி பரத, ம ஸாத, நம்” (?) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இந்த மந்தரத்திலும் மந்தரப்ரதிபாத, யரான எம்பெருமானாரிடத்திலும் மந்த்ரம் ப்ரஸாதி, த்த ஆசார்யரிடத்திலும் ப்ரேமம் அதிஸ்யேந உண்டானால் கார்யகரமாவது என்கிறபடியே இதை மந்த்ரப்ரத, னான ஆசார்யரிடத்திலே உத்தாரகத்வ ப்ரதிபத்தியும் மறையவரிடத்திலே உபகாரகத்வ ப்ரதிபத்தியும் உண்டாய் “தீ, ர்க்கதண்ட, நமஸ்கார: ப்ரத்யுத்தாநமநந்த்ரம் ஸரீரமர்த்த, ம் ப்ராணஞ்ச ஸத்ரு, ருப், யோ நிவேத, யேத்” (?) என்கிறபடியே ஸரீரமர்த்த, ம் ப்ராணங் கள் ஆசார்யாதீ, நமாக வாததிக்கிறவதி, காரிக்கு “கையிலங்கு நெல்லிக்கனி” (உட.ர. 62) என்றும் “வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே” (திருவாய். 4-10-11) என்றும், “தானே வைகுந்தந்தரும்” (உப.ர. 61) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ராபயம் கரதலாமலகமாயிருக்கும்; ஸமஸ்யமிலலை. ஆகையால் இந்த மந்தரத்தை யத், ர ப்ரதிபத்தியுத்தனும் அநுஸந்தி, த்துக்கொண்டு விபரீதப்ரவ்ருத்தி நிவருத்தனாய், ஈஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் நமமாழ்வாருக்கும் எம்பெருமானாருக்கும், மணவாளமாமுனிகக்கும், ஸ்வாசார்யனுக்கும் உண்டான ஐக்யத்தைப்பநுஸந்தி, த்து, ஈஸ்வரனுடைய பரவசூஹாதி, பஞ்சஸ்த லபூததிகளும், ஆழ்வாருடைய பூததியும், மணவாளமாமுனிபூர்த்தியும், ஸ்வாசார்யபூர்த்தியும், எம்பெருமானார்க்கே யுண்டாகையாலே, எம்பெருமானார்க்கே ஸர்வவித, கைங்கர்யமும் பண்ணவேண்டும். எம்பெருமானார்க்குக் கைங்கர்யம் பண்ணும்போது திருவடிகளுக்கு பண்ணவேண்டுகையாலும், ஸேஷி பக்கல் ஸேஷபூதன் இழியும் துறை திருவடிகளாகையாலும் திருவடிகள் ஸ்த, ரநமான ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்ப் பராகாஷ்டையான அநுஷ்ட, ராத்திலே த்ருட, ராத், யவஸ்யப்பரனாய், நிறகையளறிக்கே ஸவருபோடாய புருஷார்த்தங்கள் வேறென்றில்லை. “தன் ஆரியனுக்குத் தான் அடிமை செய்வது அவன் இந்நாடுதன்னில் இருக்கும்நான், அந்நேர் அறிந்தும் அதில் ஆசையினறி ஆசாரியனை பிரிந்திருப்பார் ஆர் மனமே பேசு” (உப.ர. 64)

என்றும் “ஆஸ்நா வா ஸயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரரைக ஸரணவயம்” (நாரதீயம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே த்ரிகரணங்களினாலும் “அஸ்மத் குருப்யோ நம:” என்கிற மந்த்ரம் தன்னையே காலசேஷம் பண்ணுகிற அதிகாரிகள் ஜீவன்முக்தர் என்று அஸ்மதாசார்யோக்தம். இந்த மந்த்ரம் த்யாக்யமணடபமான பெருமாள்கோயில, திருவநந்தஸரஸ்ஸின் கரையிலே அநதிகாரிகளுக்கு சொல்லவேண்டாவென்று ஆணையிட்டுத் தம் திருவடிகளேத் தொடுவித்துக்கொண்டு எம்பெருமானார் ஆழ்வானுக்கு ப்ரஸாதிக்க, அவரும் அது தன்னையே தூரகமாக விஸ்வஸித்து நிர்ப்பராய் தம்மை விஸ்வஸித்திருக்கிறவர்களுக்கும் இந்த மந்த்ரம் தன்னையே ப்ரஸாதித்தருளுவர்.

திருமந்தரபரகரணம் முற்றிற்று.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்வயப்ரகரணம்

த்வயம் இரண்டு வாச்யமாய், ஆறு பதமாய், பத்து அர்த்தமாய், இருபத்துஞ்சு திருவணாமாய் இருக்கும். அதில் பூர்வவாக்யம் பதினேஞ்சு திருவணாமாய், உத்தர வாக்யம் பத்துத்திருவணாமாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்:— ஸ்ரீமத், ராமாநுஜ சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே என்றும், ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்றும் இரண்டு வாச்யமாய், ஸ்ரீமத், ராமாநுஜ சரணௌ என்றும், ஸரணம் என்றும், ப்ரபத்யே என்றும், ஸ்ரீமதே என்றும், ராமாநுஜாய என்றும் நம: என்றும் ஆறு பதமாய், ‘ஸ்ரீ’ என்றும் ‘மத்’ என்றும் ராமாநுஜ என்றும், சரணௌ என்றும், ஸரணம் என்றும், ப்ரபத்யே என்றும், ஸ்ரீமதே என்றும், ராமாநுஜ என்றும், ஆய என்றும் நம: என்றும் பத்து அர்த்தமாய் இருக்கும்.

இதில் ப்ரதமபதமான ‘ஸ்ரீமத்’ என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீஸப்தம் ஸம்பத்வாசகமாகையாலே உபயனிபூத்யைஸ்வர்யத்தையும் சொல்லுகிறது. அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைச் சொல்லுகிறது என்னவுமாம். கைங்கர்ய லக்ஷமிபைச் சொல்லுகிறது என்னவுமாம். இவை இத்தனையும் கொன்னாலும் த்வயத்துக்கு ப்ரதமாணவாச்யர், ஸ்ரீவத்ஸாங்காசார்யர் என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்கையாலே ஸ்ரீஸப்தத்தாலே கூரத்தாழ்வானைச் சொல்லுகையே முக்யார்த்தமாகக்கூடவது.

‘நித்யயோகே மதுப்’ என்கிறபடியே இந்த மதுப்பாலே நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. நித்யயோகமானது பிரிநதிராத இருப்பு. ஆழ்வான், எம்பெருமானாரைப் பிரிநதிருக்கவிலையோ என்னில் இல்லை. அது எங்ஙனே யென்னில்: “அர்ஜுந: கேஸவஸ்யாத்மா, க்ருஷ்ணஸ்யாத்மா கிரீடிண:” (?) என்கிறபடியே ஆழ்வான் திருவுள்ளத்தில் எம்பெருமானாரும், எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தில் ஆழ்வானும் பிரியமல் இருக்கையாலும்; அங்ஙனன்றிக்கே ஆழ்வான் எம்பெருமானாருக்கு உஞ்ஞெய்வித் ஸ்தூநம் என்று பரஸித்தமானாகையாலே பிராட்டி ஈஸ்வரன் திருமார்வை விடாமல் இருக்குமாப்போலே ஆழ்வானும் எம்பெருமானார் திருமார்வை விடாமல் இருப்பார்.

இந்த குணங்கள் இவரிடத்தில் உண்டாகைக்கு அடையாளம் எங்ஙனென்பென்னில்:— இந்தகுணங்கள் இல்லாவிடில் சேதநர் ஆய்ரயிக்கவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கவும் கூடாமையாலே ரக்ஷண த்யான ஸம்ஸ்பர்ஸங்களாலே அவ்வவர்களை ரக்ஷித்தவிடங்க ளிலே காணலாம்.

‘சரண’ பதத்தாலே திருவடிகளைச் சொல்லுகிறது. திருவடிகளைச் சொல்லவே, திவ்யமங்குளனிக், ரஹத்தைச் சொல்லுகை மறுத்தும் ‘சரண’ பதத்தாலே மணவாளமாமுனியைச் சொல்லுகையே முக்யார்த்தம் என்று ஸம்ப்ரத்யபஜ்ஞரான நமமாசார்டர்கள் அருளிச்செய்வர்கள். மணவாளமாமுனியைச் சொல்லவே ஸவாசார்ய பரீபந்தம் விவகரிதம்.

‘ஸரண’ பதத்தாலே உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘ராமாநுஜ சரணௌ ஸரணம்’ என்கையாலே ஈஸ்வரனுமுபாயமன்றென்கை.

‘ப்ரபத்யே’ பதத்தாலே பற்றுகிறேன் என்று சொல்லுகிறது. “ஸக்ருதேவ” (ராமசரமஸ்லோகம்) என்று பரபத்தியொருக்காலையாயிருக்க ‘பற்றுகிறேன்’ என்கிற வர்த்தமாநார்த்தத்தாலே மற்றொன்று உபாயமென்கிற புத்தி, புகுராமல் நித்யமும் இதுவே காலசேஷமாக அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது.

இந்த பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதித்த உபாயவரணம் உடையார்த்தமாகையாலே உத்தரவாக்யத்தில் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்யமென்றாலும் உடேயம் என்றாலும் பரியாயம்.

‘ஸ்ரீமதே’ என்கிற பதத்தாலே மிது, நமே ப்ராப்யமென்று சொல்லுகிறது. மிது, நமாவது— மேல் எம்பெருமானாரையும், அவருக்கு சூயா பரதந்த்ரரான கூரேபாதிக்கையும்கூட்டிக்கொள்கிறது.

‘ராமாநுஜ’ பதத்தாலே ஸேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. அது எங்ஙனென்பென்னில்:— மேல் சதுர்த்தியில் ஸேஷபூதன் பண்ணுகிற வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதாகையாலே ஸேஷவ்ருத்தியைக் கொண்டருளுகிறவன் ஸேஷியாகையாலே ஸேஷித்வத்திலே தாற்பாயம். பூர்த்ததாவுக்கு உபசாரம் செய்கிறது பூர்வையக்கு ஸ்வரூபமும், ஸுகூரூபமுமாப்போலே தனக்கு ஸேஷியானவனுக்கு தூஸ்யம் செய்கிறது ஸேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமும், ஸுகூரூபமுமாகையாலே சேதநனுக்கு சரமஸேஷி எம்பெருமானாரென்கை.

‘ஆய’ என்கிற சதுர்த்தியாலே கைங்கர்யப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது. கைங்கர்யம் தான் மாநஸ-வாசிக-காமிக ரூபத்தாலே மூன்றுவிதமாய் இதுதான் ஒன்றுக்கொன்று நாநாவிதமாய் இருக்கையாலே, ஸர்வதேஃஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் நித்யமென்று சொல்லுகிறது.

‘நம:’ என்கிற பதத்தாலே கைங்கர்ய-விநோதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது.

அதாவது—கைங்கர்யம் தனக்கு இஷ்டமாகப்பண்ணுகை நரகத்தோடொக்கும். தனக்கும் அவனுக்கும் இஷ்டமாகப்பண்ணுகை ஸ்வர்க்த்தோடொக்கும். அவனுக்கே இஷ்டமாம்படி பண்ணுகை மோஷத்தோடொக்கும் என்று ஸ்ரீவார்த்தமாலையிலே அருளிச்செய்தபடியே “உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்” என்னும்படியே அவனுக்கே இஷ்டமாம்படி பண்ணவேணுமென்கை.

“எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்” என்று நம் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயமென்று சொல்லுகிறது; உத்தரவாக்யத்தில் மோஷமும் அவர் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமே என்று சொல்லுகிறது. த்வயத்தில் உபாயோபேயங்கள் இரண்டும் திருவடிகளே என்று சொல்லுகை ‘சரணே’ என்கிற த்விவசந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் என்று ஸம்பந்த்யாஜ்ஞரான நம்பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்வார்கள்.

இந்த த்வயம் மிதிலாஸாலக்ராமத்திலே எம்பெருமானார் வடுகநம்பிக்கு ப்ரஸாதிக்க, அவரும் அந்த மந்த்ர-ப்ரதிபாத்த்யமான திருவடிகளை மேலுள்ளவர்களும் ஸேவித்து கைங்கர்யம் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக திருவடிகளை ப்ரஸாதிக்க வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்ய, அப்படியே ஸ்ரீபாததீர்த்தமும், திருவடிகளையும் ப்ரஸாதித்தருளினார் என்று ப்ரஸித்தம். இதுக்கு ப்ரமானம் ஏதென்னில் இப்போதும் ஸாலக்ராமத்தில் ஏறியருளப்பண்ணியிருக்கிற திருவடிகளும், ஸ்ரீபாததீர்த்தமிருக்கிற கிணறும் காணலாம். இது அறிந்து எம்பெருமானார் திருவடிகள் ஸ்வாசார்யராகையாலே ஸ்வாசார்ய பாரதந்தர்யபராகாஷ்டயதையுடையாமிருக்கையே எம்பெருமானார்க்கு மிகவும் திருவுள்ளமாகையாலே இந்த அநுஷ்டானத்தில் நிற்கையே த்வயத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

த்வயப்ரகரணம் முற்றிற்று.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ—இ—இ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

சரமஸ்வோகப்ரகரணம்

சரமஸ்வோகம் இரண்டு அர்த்தமாய், பதினொரு பத்யமாய், முப்பத்திரண்டு திருவணுரமாய் இருக்கும். அது எங்ஙனையென்னில்:— ‘ஸ்ர்வ கர்மானி ஸந்த்யஜ்ய ராமாநுஜ இதி ஸ்மர’ என்றும், ‘விபூதிம் ஸர்வபூதேப்யோ துத்தாம்யேதத் வ்ரதம் மம’ என்றும் இரண்டு அர்த்தமாய், ஸர்வகர்மானி என்றும், ஸந்த்யஜ்ய என்றும், ராமாநுஜ என்றும், இதி என்றும், ஸ்மர என்றும், விபூதிம் என்றும், ஸர்வபூதேப்ய: என்றும், துத்தாமி என்றும், ஏதத் என்றும், வ்ரதம் என்றும், மம என்றும் பதினொரு பத்யமாயிருக்கும். இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தையும், உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தையும் சொல்லுகிறது.

‘ஸர்வகர்மானி’ என்கிற பதத்தால் கர்ம-ஜ்ஞாந-புக்தி-ப்ரபத்திகளைச் சொல்லுகிறது. ப்ரபத்தியையும் கர்மமென்று சொல்லாமோ என்னில் செய்யப்படுகிற தெல்லாம் கர்மம் என்று சொல்லப்படுகிறதாகையாலே, ப்ரபத்தியையும் அப்படிச் சொல்லலாம்.

‘ஸந்த்யஜ்ய’ என்கிற பதத்தாலே ருசி வாஸனைகளோடும், லஜ்ஜையோடும் கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்று சொல்லுகிறது. ப்ரபத்தியையும் கூட விடவேணுமென்று சொல்லலாமோவெனில், “கலங்கி உபாயபூத்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்” என்றும், “நெடுநாள் அந்யபரையாய் போந்த பூர்வைய லஜ்ஜா பூயங்களின்றிக்கே பூர்த்ரு ஸகாஸத்திலே நின்று ‘என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்’ என்று அபேஷிக்குமாப்போலே இருப்பதொன்றிறே இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி” என்றும், “இவன் அவனைப் பெற நினைக்கும் போது ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று” என்றும் ஸ்ரீவசநபூஷண ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்கையாலும், கர்ம-ஜ்ஞாந-புக்தி-ப்ரபத்திகள் நாலும் மோசேஷாபாயங்கள் என்று ஸாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், மோசேஷாபாயங்களை விடச்சொல்லுகிறவிடத்தில் ப்ரபத்தியும், தான் ஸ்வதந்த்ரனைப் பற்றுகிறதாகையாலே த்யாஜ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. “ஸூலபூம் ஸ்வசூரூம் த்யக்த்வா துர்லபூம் ய உபாஸதே லப்தூம் த்யக்த்வா தநம் மூடேனா குப்தமந்வேஷதி க்ஷிதௌ” என்றும் “சசனார் க்யம்யம் சூரூம் த்யக்த்வா ஸாஸ்த்ர க்யம்யந்து யஸ்ஸமரேத் | கரஸ்த்முதகம் த்யக்த்வா கநஸ்த்மயி வாஞ்சதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத்யக்ஷஸாஷாத்தகாரமான ஆசார்யனைவிட்டு ஜ்ஞாநஸாஷாத்தகாரமான ஈஸ்வரனைப் பற்றுகை, அஜ்ஞானம், அஸக்தனம், அப்ராப்தனான சேதநனுக்குக் கூடாமையாலும், இவை ஒன்றுக்கும் ஸக்தனன்றிக்கே இருப்பான் ஒருவனைக் குறித்து இவனுடைய இழுவையும், இவனைப்பெற்றால் ஈஸ்வரனுக்குண்டான ப்ரீதியையும் அநுஸந்தித்து, ஸ்தநந்த்யப்ரஜைக்கு வ்யாதிபூயண்டானால், அது தன் குறையாக நினைத்து, தான் ஓளஷத்ஸேவை பண்ணும் மாதாவைப் போலே, இவனுக்காகத் தான் உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல பரமத்யாளுவான மஹாபூக்யவதன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கி “வல்லபரிக வ்ருணிப்பரேல் அது காண்டும்” (நாச்.திரு.11-10) என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனிட்டவழக்காக்குகை என்றும் அர்த்தபஞ்சகத்திலே அருளிச்செய்கையாலேயும் ஆசார்யாபிமான நிஷ்டனுக்கு ப்ரபத்தியும் த்யாஜ்யம் என்றதாயிற்று.

‘ராமாநுஜ இதி ஸ்மர’ என்கிற பதத்தாலே “பிதரம் மாதரம் தூராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குருந் | ரத்நாநி தநதாந்யாநி சேஷத்ராணி ச க்ருஹாணி ச ஸர்வதூர்மாம்ஸா ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஸா ஸாஷ்ராந் | லோகவிக்ராந்த சரணௌ ஸரணம் தேஃவ்ரஜம்விபேனா” என்று பித்ரு மித்ர களத்ர பஸா க்ருஹ சேஷத்ர ரத்ந தந தாந்யாதிகளை விட்டு லோக விக்ராந்த சரணத்வய ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணி

“த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துர்ஸ குருஸ் த்வமேவ । த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவா” என்று சேதநர் த்ருட்யத்யவஸாயம் பண்ணமாட்டார்களாகையாலே, இவர்களுக்காகத்தாமே பித்ருமாத்ராதிகளாகிற ஸகலவித்யுபந்துவும் நீயே என்று விண்ணப்பம் செய்தும், “மனோவாக்காயை: அநாதிகாலப்ரவ்ருத்த அநந்த அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண புக்யவத்யுபசார புக்யவதாபசார அஸஹ்யாபசாரரூப நாநாவித்யாநந்தாபசாராந் ஆரப்த்யுகார்யாந், அநாரப்த்யுகார்யாந், க்ருதாந், க்ரியமாணாந், கரிஷ்யமாணம்ஸ்ச ஸர்வாந் அஸேஷத: ஷமஸ்வா” என்று மனோவாக்காயாதிகளாலே வருகிற அக்ருத்யகரணாத்யு ஸர்வாபராத்யுங்களும் ஷமிக்கவேணும் என்று ப்ரபத்தி பண்ணின வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌபரீல்ய ஸௌலப்ய ஜ்ஞாந ஸக்திகளுண்டா யிருக்கிறவென்னே, ராமாநுஜ என்று ஸ்மிருதிக்கவே அமையும் என்று யருளிச்செய்கிறார். ஆனால் ஸ்மரணமாத்ரமே அமையுமோ “சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்” (திருவாய்.6-5-11) என்கிறபடியே த்ரிகரணங்களினாலேயும் வேண்டாவோவென்னில், த்ரிகரணங்களில் வைத்துக்கொண்டு மந:கரணம் ப்ரத்யாநமாகையாலும், மற்ற இரண்டும் இதுக்கே ஸேஷமாகையாலும் ஜ்ஞாநாந் மோஷமாகையாலும், முன் ப்ரபத்திக்கு விடச்சொன்னவை ஒன்றும் விடவேண்டா ‘ராமாநுஜ’ என்று மநஸ்ஸிலே நினைவுண்டாகவே அமையும் என்றபடி.

‘விபூதிம்’ என்கிற பத்யுத்தாலே நித்யவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. ‘ஸர்வபூதேப்ய:’ என்கிற பத்யுத்தாலே எல்லார்க்கும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ‘த்யுத்யாமி’ என்கிற பத்யுத்தாலே ப்ரஸாதிக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறது. ஆனால் பூர்வார்த்த்யுத்தில் ‘ஸ்மர’ என்ற மத்யமனாலே ஒருத்தனைச் சொல்லி, இங்கு ‘ஸர்வபூதேப்யோ த்யுத்யாமி’ என்று எல்லார்க்கும் நித்யவிபூதியையும் ப்ரஸாதிக்குமென்று அருளிச்செய்தது யெங்ஙனையென்னில்:— விபூஷணழ்வான் ஒருத்தனுமேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. கூடவந்த நால்வரும் ப்ரபத்தி பண்ணாமலிருக்கச்செய்தேயும், அங்கீகாரம் ஐவர்க்கும் ஸமமானப்போலேயும், லோகத்தில் ஒருவன் ராஜஸேவை பண்ணி, கொண்டுவந்த பத்யுர்த்தம் அந்த ராஜாவை அறியாத புத்ர யித்ர களத்ராதிகள் அநுபூவித்தாப்போலேயும், எம்பெருமானார் ஸம்பந்தம் ஒருவனுக்குண்டானால், அவன் ஸம்பந்தம் ஸம்பந்திகளுக்கும் பரமபத்யு ஸித்த்யுமென்று தாத்தர்யம்.

“ஏதத் வ்ரதம் மம” என்கிற பத்யுங்களாலே இது நம்முடைய வ்ரதம் என்றபடி. “ஸத்யவாக்யோ த்ருட்ய்வ்ரத:” (ரா.புரா. 1-2) என்றும், “ப்ரியவாதீ ச பூதாநாம் ஸத்யவாதீ ச ராக்யவ:” (ரா.அ.2-32) என்றும் “ராமோ த்யுவிர்நாபி பூஷதே” (ரா.அ) என்றும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனானுடைய வாக்யம் ஸத்யமானப்போல், இவ்விடத்தில் “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்று அருளிச்செய்த எம்பெருமானார் வாக்யமும் ஸத்யமாகையாலே எம்பெருமானாரும் சேதநரை ரக்ஷிக்கிறது சேதநனுக்காகவன்று, ரக்ஷிக்கிறதே தமக்கு வ்ரதமாகையாலே, தம்முடைய வ்ரதம் ஸித்தியுக்காகக்காக

ரகஷிக்கிறோம் என்று அருளிச்செய்கிறார். “அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி” (பெரு. திரு. 10—10) என்று திருவயோத்யையில் ஸ்தூலர ஜங்குமாதிகளை வைகுந்தத்தேற்றின சக்ரவர்த்தித்திருமகனாரைப்போலே, அவர் திருவுள்ளக்கருத்தை அறிந்தருளின ராமாநுஜாசார்யரும், ‘நம்முடைய அபிமானாந்தர்பூதரையும் நாமே ரகஷிக்கிறோம் நீங்கள் நிர்ப்புராய இருங்கோள்’ என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

இவ்வர்த்தும் ஜ்ஞாநமண்டபமான திருநாராயணபுரத்தில் ராத்ரிகாலத்திலே முதலியாண்டான், எம்பார், திருநாராயணபுரத்தரையர், மாருதியாண்டான், உக்கலம்மாள் இவர்கள் ஐவர்க்கும் ‘இது ஒருத்தர்க்கும் வெளியிடவேண்டாம் இதில் ப்ரதிபத்தி பிறக்கிறது துர்லபுமாயிருக்கும்’ என்று அருளிச்செய்து நாம் ஸர்வோத்தாரகர், நம்மைப் பற்றி நிர்ப்புராய இருந்தால் ஒரு குறைகளும் இல்லாமல் ஈடேறலாம் என்று அருளிச்செய்தார். அன்று ஸூக்ருஷ்ணன் ‘‘மாம்’’ என்று தன்னுடைய விக்ரஹத்தை அர்ஜுநனுக்கு காட்டினாப்போலேயும், இந்த ஐவர்க்குமே இங்கு தொட்டுக்காட்டினபடியாலே, மஹாமதிகளான இவர்கள் கண்டு இனி நமக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம் என்று விஸ்வஸித்து நிர்ப்புராய இருக்கையாலே நமக்கும் இதுவே தஞ்சம். இவ்வர்த்தும் பரமரஹஸ்யமென்று அஸ்மத்யாசார்யோக்தம்.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயமும் அஸ்மத்யாதிகளையும் வந்து இறங்கினபடியெங்ஙனையென்னில்:— பெரியதிருமலைநம்பி எம்பாரை எம்பெருமானார்க்கு தூரா பூர்வகமாக ஸமர்ப்பித்த பின்பு, எம்பார் திருமலைநம்பியைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாமல் திரும்பி, திருமலைநம்பி ஸந்திதிக்கு எழுந்தருளினார்; அவரும் “விற்ப பசவுக்கு புல்லிடுவாருண்டோ” என்று முகம்காட்டாமல் இருக்கிறபடியைக்கண்டு, இனி நமக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்று மீளெழுந்தருளி, திருமுன்பே நின்று இனி நான் நம்பியை அறியேன்; தேவரீர் திருவடிகளே கதியென்று எம்பெருமானார்க்கு விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்டருளி எம்பெருமானாரும் இவருடைய அத்யவஸாயத்துக்கு ஸந்தோஷித்து இந்த மந்த்ரத்வயமும் எம்பெருமானார் எம்பாருக்கு ப்ரஸாதித்தருளினார். சரமஸ்வோகமருளிச்செய்த க்ரமம் கீழ் உக்தமானபடியினாலே இங்கு சொல்லுகிறிலோம். இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் எம்பெருமானார் எம்பார்க்கு அருளிச்செய்ய, அவர் பட்டருக்கு, அவர் நஞ்ஜீயருக்கு, அவர் நம்பிள்ளைக்கு, அவர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைக்கு, அவர் பிள்ளைலோகாசார்யருக்கு, அவர் சுவருலோத்தமதாஸருக்கு, அவர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு, அவர் மணவாளமாமுனிக்கு, அவர் வாளமாமலைஜீயர், கோயில் கந்தாடையண்ணன், பரவஸ்துபட்டர்பிராஜீயர், அப்பிள்ளை, ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன், ஏறும்பியப்பா, போரேற்றுநைநாராசார்யர், அத்தங்கிசிங்கராசாரியர் முதலான அஷ்டதிக்கஜங்களுக்கும் ப்ரஸாதிக்க, அஸ்மத்யாசார்யரளவும் வந்ததென்று அஸ்மத்யாசார்யோக்தம்.

சரமஸ்வோகப்ரகரணம் முற்றிற்று.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்.